

ἐξ Ἀνατολῆς) Κύπρ. 2) Τὸ οὐδ. ἀνατολικὸ τό, α) Ὁ καρπὸς τῆς ἀνατολικῆς Κύπρ.: *Mās* ἐφέρασιν σήμε-μερα ἔσαν καλὰθιν ἀνατολικά. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 4,129d (ἐκδ. Hesselring - Pernot) «τὰ λέγουν ἀνατολικά, τὰ λέγουν λαγυνᾶτα». β) Εἶδος σταφυλῆς με ρᾶγα λευκὴν, τραγανήν, μετρίου μεγέθους καὶ ὀλίγον πεπιεσμένην πολλαχ. Συνών. ραζακί.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνατολικὸ πολλαχ. Ἀντελικὸ Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἀνατολίτης ὁ, κοιν. Ἀνετολίτης Νάξ. (Βόθρ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. Ἀνατολίτης. Πβ. Miklosich-Müller Acta 5,18 «χωράφιον Δρόσου τοῦ Ἀνατολίτου».

1) Ὁ κάτοικος τῆς Ἀνατολῆς, ἥτοι τῆς Μ.Ἀσίας κοιν. Συνών. *Ἀνατολᾶς, Ἀνατολήσιος. β) Μεταφ. ἄνθρωπος ἀγροῖκος, ἀπολίτιστος κοιν. 2) Ὁ κάτοικος τῆς Καππαδοκίας Πόντ. Συνών. Καρμανλῆς.

Ἀνατολίτικος ἐπίθ. σύνθη.

Ἐκ τοῦ τοπων. Ἀνατολή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος.

Ὁ ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας προερχόμενος: Πρόβατο - τυρί - φροῦττε Ἀνατολίτικο.

ἀνατολίτσα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνατολή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα ἄνευ σημ. ὑποκοριστικῆς.

Τὸ μέρος ὅθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος: Ἄσμ.

*Ἀστρο λαμπρὸν ἐπρόβαλε ἀπ' τὴν ἀνατολίτσα.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάτελμα 2.

ἀνατολογέρνω ἀμάρτ. ἀνατολοέρνω Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνατολή καὶ τοῦ ρ. γέρνω.

Χύνω ὕδωρ ἐστραμμένος πρὸς ἀνατολὰς: Νὰ πάρ' ἀφόριο λαῦνι κ' ἐφτάφλεο νερὸ νὰ τ' ἀνατολοίρη (ἐξ ἐπωδ.) Συνών. ἀνατολομπρογέρνω.

ἀνατολομπρογέρνω ἀμάρτ. ἀνατολομπροέρνω Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνατολή καὶ τοῦ ρ. μπρογέρνω.

Ἀνατολογέρνω, ὁ ἰδ.: Κάνεας δὲν εὐρέθηεν νὰ πάρ' ἀφόριο λαῦνι καὶ ἐφτάφλεο νερὸ νὰ τ' ἀνατολομπροίρη (ἐξ ἐπωδ.)

ἀνατολούλλα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνατολή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλα.

Ἀνατολίτσα, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Πουλλάτδιν ἐξανέφανε πὺν τὴν ἀνατολούλλα.

ἀνατουμπανίζω ἀμάρτ. ἀνετουμπανίζω Σίφν. ἀνετ'δαν'ζῶ Πάρ. (Λεῦκ.) ἀδουδανίζω Σέριφ. Μέσ. ἀνετουμπανίζομαι Σίφν. ἀνεδουδανίζομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. τουμπανίζω.

1) Ἀνατινάσσω, ἀνασεῖω τι, οἶον τὴν χύτραν διὰ νὰ ἀνακινήθῃ τὸ ἐν αὐτῇ φαγητὸν κττ. Πάρ. (Λεῦκ.) β) Καθαρίζω δημητριακοὺς καρποὺς σείων αὐτοὺς ἐντὸς ἀβαθοῦς δίσκου Σέριφ. Σίφν.: Ἡ δεῖνα ἀνετουμπανίζει τὸ κριθάρι Σίφν. 2) Μέσ. βαδίζων σείω τὸ σῶμα μου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Πῶς ἀνεδουδανίζεται φτὸς ὁδε δορπατῇ Ἀπύρανθ. Ἀνεδουδανισμένος εἶν' κ' ἐντὸς αὐτόθι.

ἀνατουμπάνισμα τό, ἀμάρτ. ἀνετουμπάνισμα Σίφν. ἀνετ'δαν'σμα Πάρ. (Λεῦκ.) ἀδουδάνισμα Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατουμπανίζω.

1) Ἀνατίναξις, ἀνάσεισίς τινας, οἶον τῆς χύτρας πρὸς ἀνακίνησιν τοῦ ἐν αὐτῇ φαγητοῦ Πάρ. (Λεῦκ.) 2) Τὸ καθάρισμα τῶν δημητριακῶν καρπῶν δι' ἀνατινάξεως αὐτῶν ἐντὸς ἀβαθοῦς δίσκου Σέριφ. Σίφν.

ἀνατουμπανιστῆς ὁ, ἀμάρτ. ἀνεδουδανιστῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατουμπανίζω.

Ὁ σείων τὸ σῶμα κατὰ τὸ βάδισμα: Μουρ' εἶδ' ἀνεδουδανιστῆς εἶν' ἐντὸς!

ἀνατρανίζω Ἡπ. Ρόδ. —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,147 ἀνετρανίζω Χίος νευτρανίζω Τήλ.

Τὸ μεσν. ἀνατρανίζω.

1) Ὑψώνω τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ ἴδω τι, ἀναβλέπω Τήλ. Χίος: Ἄσμ.

Νευτράνισε τὰ μάτια σου καὶ δέ με ἀγάλη γάλη κί ἂν δὲν σ' ἀρέσω, ἀγάπη μου, χαμήλωσέ τα πάλι Τήλ.

Ἐγύρισα νὰ τήνε δῶ τὴν ἀγαπῶ 'ς τὰ μάτια

κ' ἐκείνη τὰ νευτράνισε καὶ μ' ἔκαμε κομμάτια

αὐτόθι. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἰμπέρ. καὶ Μαργαρ. στ. 190 (ἐκδ. SLambros σ. 250) «πῶς ν' ἀποθάνω ὀρφανὸς καὶ σὺ νὰ μηδὲν εἶσαι, | ν' ἀνατρανίσω ἀπάνου μου καὶ σὲ νὰ μηδὲν ἴδω;» 2) Ἐξετάζω τι προσεκτικῶς Ἡπ. —ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἀν.: Τὸν ἀνατράνισε ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ πόδια ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἀν.

Πβ. ἀνετρανίζω.

ἀνατράνισμα τό, Πάτμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατρανίζω.

Ἡ ἀνύψωσις τοῦ βλέμματος, ἀνάβλεψις: Ἄσμ.

Γύρισαν τὰ ματάκια μου κ' εἶδαν τὰ δικά σου

κ' ἐρράγη ἡ καρδούλλα μου ἀπ' τ' ἀνατράνισμά σου.

Πβ. ἀνετρανίσμα.

ἀνατρανιάζω Λεξ. Δημητρ. Μεσ. ἀνατρανιάζομαι Ἡπ. ἀνατρανιάζομαι Ἡπ. (Ζαγόρ.) —ΣΓρανίτς. Ἀγρία καὶ ἡμερ. 158

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. τρανιάζω.

Μετβ. σείω ἰσχυρῶς, συγκλονίζω ἔνθ' ἀν.: Ἀνατράνταξε ὁ σεισμός τὸ σπίτι. Ἀνατρανιάχ' κι τοὺ σπῖτ' Ζαγόρ. || Ἄσμ. Ἡ γῆς ἀνατρανιάχθηκε καὶ τὰ μνημόρ' ἀνοίξαν Λεξ. Δημητρ.

Ἀνατρανιάχθη ἡ πέρικα | καὶ πέσαν τὰ τριαντάφυλλα

ΣΓρανίτς. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνατραράζω 2. Καὶ ἀμτβ. συγκλονίζομαι, ἰσχυρῶς σείομαι ἔνθ' ἀν.: Ἀνατράνταξε ἀπὸ τὸ πέσιμο Λεξ. Δημητρ.

ἀνατρανώνω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. τρανώω.

1) Γίνομαι τρανός, αὐξάνομαι εἰς ἡλικίαν: Ἀνατράνωσε ὁ δεῖνα. Συνών. μεγαλώω. 2) Ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, γίνομαι καλύτερα: Τὸ παιδί ἀνατράνωσε. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακαρώω (I) 1.

ἀνατρέμω Κέρκ. —ΚΘεοτόκ. Οἱ σκλάβ. 165 ἀνατρέμων Θεσσ. (Ἅγιος Γεώργ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. τρέμω.

Σείομαι, τρέμω ἔνθ' ἀν.: Ἡ τόπους ἀνατρέμ' Ἅγιος Γεώργ. Τὸ κορμί της ἀνάτρεμε μέσα 'ς τὰ χέρια του ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἀν. Συνών. σπαρταρῶ.

ἀνατρέχω Καππ. (Σιναισσ.) —Λεξ. Δημητρ. ἀνετρέχω Κάρπ. νευτρέχω Τήλ. Ἀορ. γ' πρὸς. ἀνέδραμε Ἄνδρ. Ἡπ. Θήρ. Ἰκαρ. Α.Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. Χίος ἀνέδραμι Λέσβ. ἀνάδραμε Βιθυν. Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. Κρήτ. —Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀναδράμω) ἀνάδραμι Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀνάδααμι Σαμοθρ. ἐνέδραμε Κάλυμν. Κάρπ. ἐνέδραμε Νάξ. (Ἀπύρανθ.) νέδραμε Α.Κρήτ. Χίος ἀναδράμιξε Κύθηρ. ἀνιδράμ'ξι Κυδων.

Τὸ ἀρχ. ἀνατρέχω.

1) Κινούμαι ταχέως, τρέχω Καππ. (Συνασσ.) Κάμπ. Πελοπν. (Λακων.) Τήλ. — Λεξ. Δημητρ.: 'Νετρέχουσιν οἱ ψεῖρες ἔς τὰ μελίγγω του Τήλ. 'Ανέδραμε νὰ τὸν χτυπήσῃ Λακων. || Ἄσμ.

"Αμα τὴν εἶδ' ἀντρέξε, μὰ 'κείνη εὐθύς ἐχάθη Λεξ. Δημητρ.

'Σ τοὺς πύργους ἀνατρέχει καὶ μοιρολογᾷ Συνασσ.

Κ' οἱ ψεῖρες ἐνετρέχασιν ἀπάνω ἔς τὰ μαλλιά της Κάμπ. β) Κινούμαι ἐπὶ τινος, διατρέχω τι Κρήτ. Λέσβ.: Τί μ' ἀνέδραμι; (τί ζωῦφιον ἀνείρπυσεν εἰς τὸ σῶμά μου;) Λέσβ. Μὴν ἀφίνης τὰ ρουχαλάκια τοῦ κοπελλιοῦ ἀπλωμένα ὅξω τῇ νύχτα, γιατί θὰ τ' ἀναδράμῃ πρᾶμα Κρήτ. Πρᾶμα θ' ἀνέδραμε δὲ κοπέλλι κ' ἐπρήστη δὲ χεράκι σου (ἐπὶ δηλητηριώδους ζωῦφιου τὸ ὅποιον, ὅταν διατρέξῃ τὸ σῶμα παιδίου, προκαλεῖ διὰ δηγμάτων ἢ ἄλλως πως φλεγμονὰς καὶ οἰδήματα ἐπὶ τοῦ δέρματός του) αὐτόθ. 2) Ἐρχομαι πρὸς τὰ ἄνω, ἀνέρχομαι, ἐπὶ τῶν ἐν τῷ στόματι ὑγρῶν καὶ τῶν ἐν τῷ στομάχῳ τροφῶν ἢ ὑγρῶν, τὰ ὅποια ἀνερχόμενα πρὸς τὸν φάρυγγα καὶ τὴν ρινικὴν κοιλότητα προκαλοῦν δυσάρεστον αἶσθημα Ἄνδρ. Βιθυν. Ζάκ. Ἡπ. (Χουλιαρ. κ.ά.) Θήρ. Ἰκαρ. Κάλυμν. Κάμπ. Κρήτ. Κυδων. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σαμοθρ. Χίος — Λεξ. Δημητρ.: 'Ανέδραμε τὸ σάλιο κ' ἤπῃε νὰ πνιῇ Θήρ. "Εφαῖ ἀδραχ' ἄνδρος τοῦ φαεῖ κι ἀνάδραμι Ἡπ. "Εκαμα νὰ μιλήσω καὶ μ' ἀνάδραμε τὸ νερὸ Λεξ. Δημητρ. 'Ανάδραμέ με τὸ νερὸ Κρήτ. 'Ανέδραμέ με τὸ φαεῖ αὐτόθ. 'Ενέδραμέ μου τὸ ψωμί κ' ἐκόδευε νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ μου Ἀπύρανθ. Μωρή, πῆ δὰ κ' ὕστερα ἔλῃς νὰ μὴ σ' ἀναδράμῃ τὸ νερὸ αὐτόθ. || Ἄσμ.

Δεκαοχτὼ γραδῶ ρακὴ θὰ πῶ νὰ μὲ 'νεδράμῃ, νὰ δώσω καὶ τὸ ἀγάπης μου νὰ μ' ἀποκουζουλάνῃ (γραδῶ = βαθμῶν) Κρήτ. Καὶ ἄνευ ὑποκ. Μ' ἀνέδραμε (ἐνν. τὸ περιεχόμενον ἐν τῷ στομάχῳ) Ἡπ. Τὸν ἀναδράμιξε Κύθηρ. β) Ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ στομάχου, ἐπὶ τῆς ἐμουμένης τροφῆς Κάμπ. Σύμ.: 'Ενέδραμέν μου κ' ἤβγαλα τ' ἀντέριά μου Κάμπ. 3) Πάλλω ἰσχυρῶς, σκιρτῶ, ἐπὶ τῆς καρδίας Κέρκ.: Ἄσμ.

"Οσο αὐτὸς τὴν ἤθελε κι ἀνάδραμ' ἡ καρδιά του, τόσο κι αὐτὴ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τ' ὄνομά του.

ἀνατριφτής ὁ, ἀμάρτ. ἀνετριφτής Θήρ. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνατρίβω. Μακρὰ ξυλίνη ράβδος φέρουσα εἰς τὸ ἄκρον προσδεμένα ὑγρά ράκη, διὰ τῆς ὁποίας ἐκβάλλουν ἐκ τοῦ πυρακτωμένου κλιβάνου τοὺς ἀνθρακας καὶ τὴν τέφραν πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν ἄρτων ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀνάσερμα 1 γ, ἀνασυρτήρι 3, πάννα, πάννιστρας, τρίφτης.

ἀνάτριχα ἐπίρρ. (I) σύνηθ. ἀνέτριχα Θήρ. Ἰκαρ. Ἰων. (Κρήν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Ρόδ. Σίφν. ἀνάτρεχα Κάμπ. Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάτριχος. Ὁ τύπ. ἀνάτρεχα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀνατρέχω.

1) Κατὰ διεύθυνσιν ἀντίθετον πρὸς τὴν τῶν τριχῶν σύνηθ.: Ξυρίζομαι ἀνάτριχα (συνών. φρ. κᾶνω μπερδάκι ἢ κόντρα) σύνηθ. Τραῦα κι δγὸ ξουραφῆς ἀνάτριχα νὰ τὰ πάρ'ς καλύτερα (ἐνν. τὰ γένεια) Σκόπ. Χτενίζομαι ἀνάτριχα (ἀπὸ τοῦ μετώπου πρὸς τὴν κορυφὴν) Τήλ. Τὸ πρόβατο κουρεύεται ἀνάτριχα Κρήτ. Ἡ γελάδα ἄγλειψε τὸ μοσκάρι ἀνάτριχα Εὐβ. (Ἰστ.) Ξυστρίζω τὸ ἄλογο ἀνάτριχα Λεξ. Ἡπίτ. Βουρτοίζω τὴ γούνα ἀνάτριχα Λεξ. Πρω. || Φρ. Τραυῶ τὰ μαλλιά μου ἀνέτριχα (ἐπὶ τῷ θανάτῳ προσφι-

λοῦς) Ἰκαρ. Κρήν. Ἀνέτριχα θὰ σοῦ βγάλω τὸ μουστάκι! (ἀπειλὴ) Σίφν. || Ἄσμ.

Μοῦ τό 'πασι κ' ἐμένα | πῶς ἔχεις τὰ μαλλάκια σου ἀνάτριχα πλεμένα

(κατὰ παλαιότερον εἶδος κομμώσεως) Τήλ. 2) Ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναδρομικῶς Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἄνδρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κάμπ. Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Μεγίστ. Μεσσ. Ρόδ. Σάμ.: Ἀνάτρεχά 'πιασε τὸ χωριὸν Κάμπ. Ἦβγαν τὸ βουνὶ ἀνάτριχα Ρόδ. Ἀνάτριχα τοῦ ποταμοῦ (ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν πρὸς τὰς πηγὰς) Βιάνν. Ἦτριψα τὴν πλάτη του ἀνάτριχα καὶ τοῦ πέραςε Κρήτ. Τὸν ἔτριψαν ἀνάτριχα Σάμ. Τὴν ὥρα ποῦ θὰ κοιμᾶται ὁ ματιαγμένος θὰ τοῦ πλύν' τὸ πρόσωπο ἀνάτρεχα Σηλυβρ. Συχνάκις ἢ λ. ἐν ἐπφδ.: Ἀνάτριχα ἦρθε, ἀνάτριχα νὰ φύγῃ Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἀνάτριχα σοῦ δῆτσενε το' ἀνάτριχα νὰ σοῦ βγῇ Ἄνδρ. Ἀνάτρεχά 'ρτεν τὸ κακὸν το' ἀνάτριχα νὰ φύῃ Μεγίστ. Ἀνάτρεχα ἦλθε, ἀνάτρεχα νὰ παγαῖν' Σηλυβρ. || Ἄσμ.

Θὰ πάρω δίπλα τὰ βουνὰ κι ἀνάτριχα τὰ ὄρη Κρήτ. 3) Ἀντιστρόφως, ἀντιθέτως Ἰμβρ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐβγαλε ἀνάτριχα τὰ τσουράπια του - τὴ φανέλλα του Κύθηρ. Ὁ Θεὸς κ' ἡ γῆ νὰ μοῦ τ' ἀξώσῃ κι ἀνάτριχα νὰ σοῦ βγάλῃ ἡ θάλασσα τὸ ποκάμισο! (ἀρὰ) Κρήτ. Βυζάνει τὸ παιδί της ἀνέτριχα (δηλ. τοποθετημένον κατὰ τρόπον, ὥστε ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ πόδες του νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν αὐτὴν πλευρὰν τοῦ μαστοῦ καὶ οὐχὶ πλάγιως εἰς τὴν ἀντίθετον ὡς συνήθως γίνεται) Ἀπύρανθ. || Φρ. Βγῇκι ἡ ψ'χή μ' ἀνάτριχα (δηλ. ἀπὸ μέρος ἀντίθετον ἐκείνου ἐκ τοῦ ὁποίου βγαίνει συνήθως, ἥτοι ἐβασανίσθην πολὺ) Ἰμβρ. Συνών. ἀνάποδα.

ἀνάτριχα ἐπίρρ. (II) Κεφαλλ. Σύμ. Ἀντὶ ἀνανάτριχα ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνανάτριχος, ὁ ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀνάτριχος.

Χωρὶς αἰσθησιν φρικιάσεως ἐνθ' ἄν.: Ἀνάτριχα νὰ φορέσῃς τὸ ποκάμισό σου Κεφαλλ. Ἀνάτρεχά 'πτε τὴ γάθαροι Σύμ. Ἦπιέν το τὸ γιαιτρικὸ ἀνάτριχα αὐτόθ.

ἀνατριχιά ἡ, ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 156 — Λεξ. Κομ. Μπριγκ. ἀνατριδιά Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατριχιάζω. Φρικιάσις προξενουμένη ὑπὸ ψυχικῆς τινος αἰτίας ἐνθ' ἄν.: Εἶδεν τὸ αἷμαν κ' ἐπίασεν ἄτον ἀνατριδιά Χαλδ. Συνών. ἀνακατσάρωμα, ἀναγρίτσιασμα 1, ἀναρριγίδα, ἀναρρίτσια 1, ἀνατριχιάδα, ἀνατρίχιασμα 1, ἀνατριχιασμός, ἀνατριχίλα 1.

ἀνατριχιάδα ἡ, Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν. ἀνατριδιάδα Πόντ. (Σάντ.) ἀντριχιάδα Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνατριχιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I). Τὸ ἀνιτριχιάδα ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνετριχιάδα.

Ἀνατριχιά, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Μόρχιτ' ἀνατριχιάδα Ἡπ. Ἐχον νῆ ἀνατριχιάδα σήμιρα Αἰτωλ. Πολλὰς ἀνατριχιάδες ἔχον ἔς τὸν κουρμί μ' αὐτόθ.

ἀνατριχιάζω κοιν. ἀνατριχιάζου βόρ. ἰδιώμ. καὶ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ.) ἀνατριχιάν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνατριδιάζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀνατριδιάζω Πόντ. (Οἶν.) ἀνατριχιάζω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀνατριχιάζου Πελοπν. (Μάν.) ἀνατριχιάζου Τσακων. ἀνετριχιάζω Θήρ. Κίμωλ. Α.Κρήτ. Κύθν. Μύκ. Πάρ. Σῦρ. ἀντριχιάζου Σάμ. ἀνατρεδιάζω Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀνατρεδιάζω Πόντ. (Κερασ.) ἀνατρεχιάζω Μεγίστ. ἀνατριχιά Κρήτ. ἀνατριδιά Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀνατριχῶ Κρήτ. ἀνετριχιά

